

Beszámoló

Ágyban párnák közt – Ab ovo

Pályázati anyagom az idő előrehaladtával módosult. Figyelmem és érdeklődésem mindinkább arra irányult, hogy a fiatalok számára közelebb hozzam Petőfi Sándor alakját, függetlenül az elmúlt korok által létrehozott kultusztól. Centrumában az egyszerű ember állt, aki mindazonáltal, hogy egy nehéztermészetű emberként definiáltak, ugyanolyan földi problémákkal küzdött, mint bárki más. Első körben készült egy kamaratermi előadás, ami alapja volt egy tantermi, részvételi színháznak.

Az egyéni előadás (címe: *Ágyban, párnák közt*), egy teljesen új és ismeretlen nyelvet igyekezett bemutatni a közönségnek. Egy olyan típusú költői színházat, aminek előfeltétele volt a néző számára, hogy a költő életét jól ismerje és ezáltal a szimbólumokat és jeleket tudja kódolni. Ehhez eszközként a költő verseit is, vagy épp korabeli beszédeit használtuk fel. Az előadás másik fontos gondolata volt, hogy mi magyarok képesek legyünk nemzeti tudatunkról jelen időben is gondolkodni, ne csak egy számunkra elérhetetlen múlton keresztül. Ahogy Petőfi Sándor pontosan fogalmaz: *“Magyar vagyok. Mi mostan a magyar? Holt dicsőség halvány kísértete; Föl-föltünik s lebúvik nagy hamar - Ha vert az óra - odva mélyibe.”*

Természetesen ennek a kérdésnek a pontos megválaszolása nem volt célom. Mindinkább arra törekedtem, hogy ezt a kérdést mindenki magának fel tudja tenni, kvázi kiolvasztani az emberek ‘szívét’ abból az apátiából, amiben ez a tudat, gondolat hever. Önreflektív folyamatot igyekeztem létrehozni, performatív hatások által. Az előadás elkészítésében segítségemre volt Ricz Ármin, vajdasági rendező.

Mindezek után egy részvételi színházat készítettem elő (címe: *Ab ovo*), Zárug Berni (dramaturg) és Fekete Zsolt, (színművész) segítségével. Természetesen a diákok közt nem a fent említett kérdést próbáltam közvetíteni, hanem Petőfi Sándor egy olyan gyermekkori életszakaszát, amely nagy hatással volt a költő fejlődésére és döntéseire. Pontosabban mondva, az *apa- és fia* viszony feltárásának aspektusát, ami sok diáknak akár ismerős is lehet a saját életéből. Nem maga a

színészek által prezentált színházi jelenetek voltak fontosak, hanem a kiadott diákok aktivitása és meglátásainak felfedezése önmaguk számára különböző feladatokon keresztül. Egyfajta irodalmi terápia jött létre.